

CAPÍTOL 7- a: Adéu a la Zona Franca

Amb la inauguració oficial de l'escola ja se'ns va permetre portar, de la Zona Franca, els armaris, material del taller de fusteria, taulers de suro, i alguns pupitres de reforç. Ara ja no espatllarien la foto.

Així que, en un camió de l'Ajuntament, ens van portar aquell material i mobiliari que havíem deixat marcat amb unes etiquetes. La resta de material se'l repartirien les escoles de la zona. L'Eduard volia marcar, també, el material d'educació física... en Jordi va defensar que era per les escoles de la zona amb vehemència i l'Eduard va haver de desistir en l'intent.

Vaig aprofitar per anar a acomiadar-me d'en Jordi i dels coneguts. Havien estat quasi dos anys intensos i aprofitats al màxim. M'hi havia trobat a gust, segur i respectat. Des de fora feia una impressió molt diferent de la que en tenies quan els tractaves. Eren hospitalaris i generosos.

No hi havia tornat a anar fins fa poc temps. Un dimarts, en sortir del Banc dels Aliments, vaig modificar el meu trajecte habitual i em vaig endinsar pels carrers propers a la plaça del Nou. No queda res de les cases barates. Blocs de pisos, places i espais conformen el nou barri, en transformació, de la Marina del Prat Vermell.

Escrivint aquests capítols, he decidit que he de tornar-hi. No sé si algú recordarà al Jordi.. però, si el trobo, em vindrà de gust anar a un bar, amb ell, a prendre...un cafè.

CAPÍTOL 7- b. Ens adaptem al nou edifici

A un edifici, encara que s'hagi dissenyat amb molta cura, li arriba l'hora de la veritat quan l'ocupen els destinataris i, si és una escola, el dia a dia fa veure detalls que s'han de polir.

Al cap de pocs dies, vam veure que caldria utilitzar l'escala d'emergència com escala ordinària. Al setembre, quan ja hi hauria dues línies, amb una sola seria impossible funcionar, tenint en compte el moviment de famílies que suposava la ubicació de l'educació infantil a la segona planta.

Un migdia, sentint cops de porta de les casetes del pati, vam veure el perill que suposaven. Eren de ferro i molt pesants. Aquelles portes, si agafaven un dit d'algun alumne, el destrossaria. De seguida vam retirar les portes de ferro de les dues casetes i una altra del terrat. A més, això facilitava la vigilància, des de fora, d'un espai que sempre cal controlar.

Els primers dies vam tenir problemes de gats... Alguns gats s'havien acostumat, durant el temps de les obres, a fer servir l'espai del pati. Ara, quan no s'ho esperaven, la seva tranquil·litat es veia alterada, a l'hora de l'esbarjo, per una invasió de petits bàrbars. No els quedava més remei que fugir, pujar corrent als arbres i saltar cap a les cases veïnes. El joc va durar pocs dies, ja se sap que "gat escaldat, d'aigua freda fuig".

Un altre problema van ser les gavines. Vam observar que anava en augment el nombre de gavines que venien al pati i dificultaven sortir-hi. Vam veure que venien a menjar les

petites restes d'esmorzars que quedaven a terra. Es va dir a l'alumnat que vigilés més i vam crear grups rotatius que, en acabar l'esbarjo, es dedicaven a fer una revisió de restes al terra del pati. Amb això es va acabar el problema.

Al terrat del sisè pis el problema amb les gavines va ser un altre. El pati del terrat estava protegit per un filat en tot el perímetre, excepte el costat més proper a la façana. Això facilitava que alguna gavina entrés a l'espai del pati i no trobés com sortir-ne. Les gavines són animals protegits, perillosos si es creuen atacades, per tant, cada cop que passava, avisàvem al servei de protecció d'animals per tal que les ajudessin a sortir. Finalment, amb l'ajut de l'AMPA,, vam col·locar una xarxa per impedir l'entrada per la zona no vallada.

Per sort al barri no hi ha ni girafes ni elefants...i no vam tenir problemes amb més animals...però sí amb l'aigua.

El gimnàs s'inundava d'aigua els dies de pluja, però, curiosament, no sempre... ens va costar més d'una inundació i la recollida de moltes galledes d'aigua, descobrir que les canaleres del pati d'infantil no estaven ben segellades i, si s'omplien, l'aigua sobrant s'abocava al gimnàs.

Un altre problema va ser al terrat. El vessant cap a la façana tenia un sol desguàs. Un dia, després d'un aiguat, em van avisar que el pati del terrat estava amb un pam d'aigua. Vaig pujar-hi i, tot decidit, em vaig treure al calçat, vaig anar fins al desguàs i vaig treure uns plàstics que el taponaven. L'aigua, amb força, va fluir.

Vaig quedar tot satisfet... però, en arribar a la planta baixa, em van baixar els fums de cop...se sentia soroll com d'una cascada...l'entrada de l'escola s'estava inundant...un bonic salt d'aigua sorgia al racó de les astes de les banderes. La pressió de l'aigua havia rebotat el baixant... s'estava produint el transvasament de tota l'aigua del terrat a la planta baixa. Tot un èxit, com el pla hidrològic nacional.

Malgrat aquestes incidències, l'edifici era molt acollidor i ben estructurat. Amb el temps, el vam anar adaptant a les nostres necessitats. En complir deu anys de funcionament va ser nominat a un premi d'arquitectura, dins la categoria d'edificis que millor havien mantingut la funcionalitat i utilitat al cap de deu anys. Per aquest motiu vam rebre la visita de l'arquitecte, durant el recorregut a tot l'edifici vaig comprovar la cura i afecte amb què havia fet el disseny. Es va mostrar satisfet, malgrat algunes modificacions que havíem introduït.

El curs 94-95 arribava al seu final. El curs següent implicaria moltes novetats amb l'obertura de la segona línia, duplicaríem el nombre d'alumnes i de professorat. Iniciaríem una nova etapa de l'escola.

Mirant enrere cal valorar l'enorme esforç del professorat que, fins aquell moment, en unes condicions difícils i amb poc reconeixement, havia lluitat per mantenir viva l'escola.

Per davant, amb el nou curs, s'obria un escenari il·lusionant i engrescador... però haureu **d'esperar al pròxim capítol.**